

toonstelling van veertig zijner teekeningen gehouden. Groot is de geestdrift. Hij wordt gesteld naast de corypheeën der kunst: Giotto en Michel Angelo noemt men met Millet in één adem. Zijn nagelaten schilderijen brengen in Mei bij de veiling in het Hôtel Drouot duizenden op.

Een aantal van zijn beroemdste werken bezit de hoofdstad van zijn vaderland. De Louvre bevat „Église de Gréville” (1854), „Les Glaneuses” (1857) en „Le Printemps” (1867). Ook een vroeg werk uit den Parijschen tijd van 1846. Aldaar zijn in particulier bezit o.m. „Le Vanneur” (1848) en „L’Angelus” (1857). Ook andere Fransche steden beroemen zich op het hebben van Millets. Te Cherbourg zijn twee werken. ’t Was de gemeenteraad van deze stad, die op raad van Langlois den jongen Gruchyer boer in 1837 in staat stelde, om te Parijs zich als kunstenaar te vormen. In een gedenk-teeken op het marktplein mag de stad met reden haar trots toonen, dat zij door het verlenen van 600 francs er toe heeft meegewerkt, dat Normandië een groot man aan Frankrijk schonk.

Amerika toonde vroeg belangstelling voor Millets werk. Verscheiden van zijn stukken worden in Amerikaansche steden bewaard. Te Boston zijn er zes; te New York zeven, waar Mr. W. Rockefeller o.m. „Le Grefeur” (1855) en Mr. W. H. van der Bilt

„Le grand Semeur” (1850) *) bezitten.

Te Londen bij Mr. G. R. Burnett is de beroemde „La Maternité” (1862) en in de Glyptotheek Carlsberg te Kopenhagen „Le Bûcheron et la Mort”, die door de Salon van 1859 werd geweigerd.

Het Mesdagmuseum in Den Haag bezit zeven Millets. — Van de „Agar et Ismaël” spraken wij reeds. Ook is er de bekende

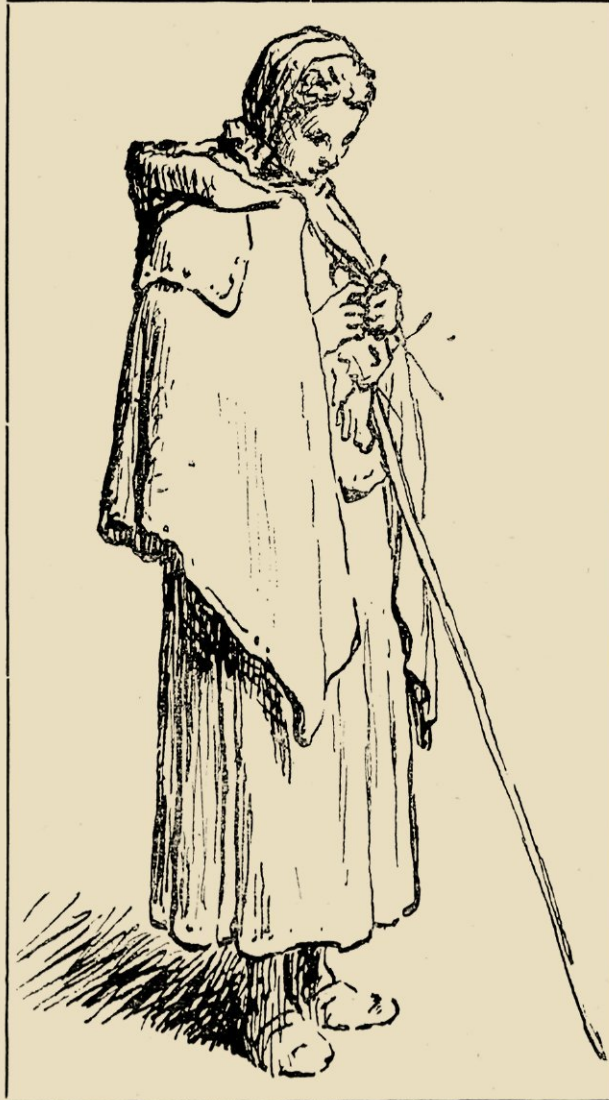
pastel: „Le Vigneron au repos”. Andere schoone pastels zijn: „L’Homme et l’âne” en „Les Meules”. Voorts wordt er een merkwaardig stilleven aangetroffen, dat in zijn stijlvolle rust en voornamen eenvoud den meester waardig vertegenwoordigt. De „Femme de pêcheur” geeft een grootsche vrouwefiguur. Prachtig is de „Vieille tour à Barbizon”. Behalve het laatste werk staan ze alle uitmuntend gereproduceerd in het boek van Boele van Hensbroek en Marius: „Het Museum Mesdag en zijn Stichters.”

De „Gazette des Beaux-Arts” van 1861

deel XI geeft een prachtige origineele ets van Millet: „La femme faisant manger son enfant.” Het is No IX van den catalogus van Philippe Burty, die in het genoemde tijdschrift elf prenten van Millet beschrijft, o.m. „La Cardeuse de laine”, „Les Terrassiers” en „Les Glaneuses.”

Vooralschijnen de Engelschen den grooten

*) Dit is de Zaaier van de Thijs Maris-ets.

BERGÈRE (TEEKENING).